

Et alltid like nytt bud

I anledning publiseringen av pavens første encyklika skrev Opus Deis prelat følgende artikkel som ble trykt i ”La Vanguardia”.

16.02.2006

Biskop Javier Echevarría *Deus caritas est* , står det i den latinske teksten som paven har ønsket å sette som overskrift for sin første encyklika. Gud er kjærlighet står det i nesten alle oversettelsene av denne setningen. Er det slik at caritas og kjærlighet sidestilles som en og

samme ting? Vi kan svare både ja og nei på det spørsmålet. Den katolske kirkes katekisme minner om at kjærligheten er den dyd vi elsker Gud over alle ting med og vår neste som oss selv for Guds kjærlighets skyld. Lenger utover sier Katekismen at ”kjærligheten sikrer og renser vår menneskelige evne til kjærlighet” (KKK 1827).

Mennesket trenger å elske og bli elsket. Den trofaste kjærligheten som man ømhjertet kan dele er hjertets aller dypeste higen. Hele eksistensen består i en søken etter den sanne kjærligheten, en kamp for å overvinne hindre som reiser seg foran oss og inne i hver og en av oss.

Jesus Kristus er åpenbaringsens fylde. I Ham gjenkjenner vi Gud og i Ham får vi kjenne mennesket fullt ut, slik Det andre Vatikankonsil lærer oss og som Johannes Paul II så ofte gjentok. I Kristus oppdager vi vårt kall og vår

storhet. En viktig del av denne oppdagelsen er kjærligheten, den kjærlighet som Jesus Kristus foredler og renser. For Kristus har med sin kjærlighet ført med seg glede og fred.

Ordet kjærlighet har blitt gjenstand for inflasjon. Vi bruker det, kanskje for ofte, iblant for å beskrive forbigående følelser og til og med, som paven så riktig observerer, for å beskrive uttrykk for egoisme. Men med ordet menneskekjærlighet, eller nestekjærlighet, har det kanskje skjedd det motsatte, en innskrenkning av ordets betydning. Vi bruker det kanskje altfor sjeldent, bare for å henvise til en bestemt type virksomhet som noen få utøver i spesielle tilfeller. Men nestekjærligheten er ikke noe unikt og spesielt, den er en del av den kristne identiteten. ”Ved dette skal de forstå at dere er mine disipler, at dere elsker hverandre” sier Herren. Hedningene gjenkjente de kristne på

dette trekk: ”Se hvordan de elsker hverandre” påpekte de. Den kristne kjærligheten utgjør en moralsk beredskap som stråler ut over en lang rekke aktiviteter. Å vise nestekjærlighet kan bety å tjene, forstå, trøste, lytte, smile, holde noen med selskap, tilrettevise, oppmuntre, be om tilgivelse og tilgi, gi og motta. Denne nestekjærligheten sprer seg i konsentriske ringer, fra de personlige forhold og langt ut i hele samfunnet.

Familiens opprinnelse bunner i ektefellenes kjærlighet som skaper det miljø der livet blir til, hjemmet som fullt av kjærlighet tar imot den nye skapningen, det egnede klima som gir familiens medlemmer mulighet til å modnes.

Arbeidslivet blir beriket ved at man der utøver nestekjærlighet. Å utøve sitt yrke ifølge det evangeliet foreskriver, betyr å utøve det med

kjærlighet, i et ønske om å tjene og være til for de andre. Å helliggjøre arbeidet er å uttrykke sin kjærlighet til Gud gjennom det og derved få anledning til å gi seg selv for andre gjennom at man lar arbeidet gjennomsyres av rettferdighet og kjærlighet til sine medmennesker.

De steder der Kirken finnes, opplyses av disse lysbuntene. Det er steder der de kristne i stillhet prøver å arbeide og tjene på grunn av kjærlighet. Det er nok å tenke på Afrika, den verdensdel som har mest behov for at vi alle hjelper til. Der viser Kirken sin kjærlighet, også i form av ”kirkelig handling” som Benedikt XVI uttrykker det, noe som utgjør en viktig del av hennes oppdrag. Kirken leder mennesket til storsinnethet og vi kan ikke forbli likegyldige overfor andres behov. Den hellige far sammenfatter på denne måten prosessen som innebærer at nestekjærligheten utvides.

”Kjærligheten er ”guddommelig” fordi den kommer fra Gud og forener oss med Gud, og den forvandler oss gjennom denne prosessen til et felles Vi, som gjør at våre atskillelser overvinnes helt, til Gud til slutt blir alt i alle” (nr. 18). Gjennom dette kan vi finne forklaringen på hvorfor Kirken er evig ung.

I nestekjærligheten finner vi også nøkkelen til den nye evangeliseringen. Oppgaven med å spre evangeliet består jo i å lykkes å få mange mennesker til å erfare den kristne kjærligheten, for hvis de gjør det, åpner troens lys seg for dem takket være kjærlighetens språk, dette universelle språket som vi alle kan forstå. Det er jo gjennom kjærligheten, skriver apostelen Paulus, at troen virker.

Den hellige Josemaría Escrivá går rett på sak når han sier: ”Det fremste apostolat som de kristne skal utrette i

verden og samtidig det største vitnesbyrdet om troen er å bidra til at det innen Kirken råder ekte kjærlighet.”

Kristus omtalte under det siste måltid kjærlighetsbudet som ”nytt”: ”Et nytt bud gir jeg dere, at dere skal elsker hverandre. Slik jeg har elsket dere skal også dere elske hverandre.” Det var nytt dengang og det er det fremdeles i dag, to tusen år senere, for oss alle. Hvis vi leser encyklikaen og mediterer over den med den friske undring vi finner hos noen som vet at de kommer til å finne noe nytt, med åpent hjerte og sunn fornuft, da kommer vi til å oppdage den permanente nyhet som ligger i denne vidunderlige åpenbaring. Gud er kjærlighet, en kjærlighet som stråler ut til alle mennesker. Og Benedikt XVI's ønske om at denne encyklikaen kommer til å ”opplyse og hjelpe vårt kristne liv” vil da gå i oppfyllelse.

La Vanguardia

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/et-
alltid-like-nytt-bud/](https://opusdei.org/nb-no/article/et-alltid-like-nytt-bud/) (18.03.2026)